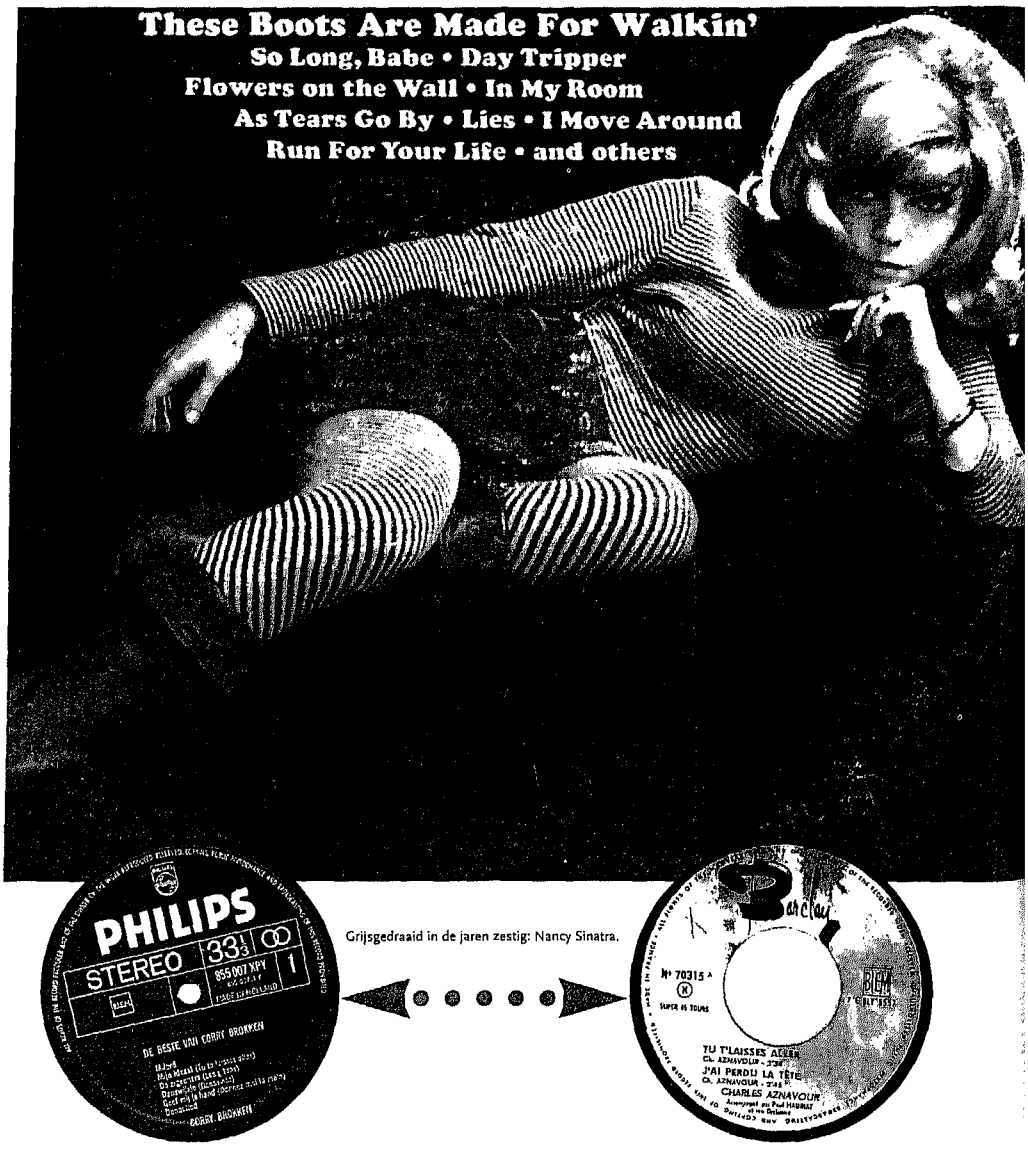
HET IDEAAL

Grijsgedraaid in de jaren zestig: Nancy Sinatra.

Brokken versus Aznavour[1]

LAAT ZICH GAAN

door Maaike Meijer

Het aardige van de beoefening van analyse van contemporaine cultuur is dat je het overal kunt doen. Wie - zoals ik - 'cultural studies' bedrijft hoeft niet altijd naar archieven en bibliotheken om onderzoek te verrichten. Het materiaal ligt overal voor het opscheppen. Zo zat ik laatst in een restaurant, waar tijdens het voorgerecht het bekende 'These boots are made for walking' werd gedraaid. U kent dat lied vast en zeker uit de versie die Nancy Sinatra beroemd maakte:

These boots are made for walking
and that's just what they'll do.
One of these days these boots
are gonna walk all over you.

Vanaf het hoge 'boots' zakt de melodie met een halve toon per lettergreep naar beneden en deze daling wordt na de tekst doorgezet in de muziek, wat heel dreigend en spannend is. Ditmaal werd dit lied gezongen echter niet door Nancy Sinatra gezongen, maar door een man. Daardoor veranderde de betekenis van deze tekst aanzienlijk. Wanneer de sekse van de zanger verandert, veranderen namelijk meestal ook de sekseposities in de tekst mee. Bij Nancy is het een vrouw die zegt genoeg te hebben van haar man of minnaar, bij de mannelijke zanger is het een man die genoeg heeft van zijn vrouw of minnares. In beide gevallen uiten de sprekers een dreigement. Vrij vertaald: ik ben zo kwaad op je dat ik met deze zware laarzen dwars over je heen ga lopen. Wat het lied dramatisch maakt is dat dit dreigement in dit lied zelf ook wordt uitgevoerd. Het besluit met: 'Are you ready boots? Start walking!' en daarbij suggereert de triomfantelijke muziek een hard looprit-me, hetgeen de indruk wekt dat de partner inderdaad nu ter plekke overhoop wordt gelopen.

Vrouwelijke wraak

Intussen had ik mijn voorgerecht op en kwam de ribeye. Ik peinsde over de vraag wat nu precies het verschil is tussen een man die zijn vrouw overloopt en een vrouw die dat met haar man doet. Het eerste is gewoner, bekender. Het is van een trivialer gruwelijkheid. Het komt in werkelijkheid ook veel meer voor dan het omgekeerde: vrouwen gaan relatief zelden tot geweldpleging over. Wanneer een liedje de vrouwelijke wraakneming op een man bezingt is dat opmerkelijk, juist omdat vrouwen zo zelden fysiek wraak nemen. Wanneer Nancy Sinatra haar laarzen aantrekt roept zij daarmee tevens het beeld op van een vrouw die niet over zich heen laat lopen. Zij loopt, integendeel, zelf wel over iemand heen, wanneer hij zulks verdient. Dergelijke beelden werken corrigerend op een dominante beeldvorming van mannen als de exclusief gewelddadige sekse, de sekse van wie de gewelddadigheid zelfs minder lijkt op te vallen omdat deze onderdeel is van wat de dominante cultuur zich voorstelt bij reguliere mannelijkheid.
Het in brede kring geaccepteerde vrouwbeeld is lang dat van vrouwen als de zwakke, gedweëe sekse geweest. Daartegenover zette het door Nancy Sinatra gezongen 'Boots' een heel ander beeld. De omkering betekent niets minder dan het omkeren van een machtsrelatie. Wanneer de geslagene terugslaat heeft dat een andere betekenis dan wanneer de geslagene opnieuw, voor de zoveelste keer, wordt geslagen. Vrouwelijk terugslaan heeft iets van een gerechtvaardigde opstand, van revolutie.
Een ander voorbeeld van betekenisverandering door seksewisseling is het liedje 'Hey Joe', geschreven door William Roberts, en gezongen door mannen als Jimi Hendrix en Mink DeVille. Later werd dat liedje gecovered door Mathilde Santing onder de titel 'Hey Joan'.[2] In de oorspronkelijke versie wordt ene Joe aangesproken door een mannelijke vriend. Joe loopt met een geweer rond, en vermoordt daarmee in het liedje zijn vrouw uit jaloezie. Santing verandert dat in een vrouw, Joan, die wordt aangesproken door een vriendin omdat zij met een geweer rondloopt. Daarmee vermoordt zij in de loop van het liedje de man die haar bijkans ten dode toe mishandelde.

'I put a hole in his heart so I can breathe and live to see another day [..] I'm free now [...] ain't no one gonna stop me from breathing [...] It was a simple case: him or me.'

In beide gevallen is het een schokkend lied, maar de schok is verschillend van karakter. Het mannenlied is schokkend omdat bruut mannelijk machtsmisbruik, moord, nota bene kan worden bezongen. Het vrouwenlied is schokkend in zijn opstandigheid, in zijn politieke karakter, in zijn aspect van revolte. Waar in het ene lied een klassieke machtspositie wordt bevestigd, subverteert

het andere lied die positie. Het betekenisverschil is onlosmakelijk verbonden met een machtsverschil. Zo dacht ik, en nam nog een hap van mijn enigszins bloederige ribeye, die me opeens toch wat minder smaakte. Erg vrolijk is dit allemaal immers niet, en evenmin zou ik willen beweren dat vrouwenbevrijding neerkomt op het veelvuldig plegen van geweld - hoe begrijpelijk ook - door vrouwen: de wereld zal geen betere plek zijn als vrouwen evengewelddadig worden als mannen dat nu zijn. De wereld zal wel een betere plek worden als mannen ophouden gewelddadig te zijn.

In de inaugurele rede die ik onlangs in Maastricht hield heb ik dat lied geïnterpreteerd tegen de achtergrond van de maatschappelijke sekseverhoudingen in de jaren vijftig en zestig. Het lied geeft een treffend beeld van het claustrofobische huwelijksleven uit een tijd waarin vrouwen niet mochten werken en waarin scheiden voor vrouwen zowel materieel onmogelijk als moreel taboe was. De onvrede die vrouwen voelden tegen hun gevangenschap en hun ondergeschikte positie kon in 'Mijn ideaal' echter wel naar hartelust worden geuit - en via de populaire radio door

Tijdens de inaugurale rede van Maaike Meijer zong Corry Brokken nog eenmaal net als toen *foto Annemiek Mommers*

'Mijn ideaal' – 'Tu t'laisses aller'

Laten we dus een minder extreem voorbeeld onder de loep nemen: het befaamde lied 'Mijn ideaal' gezongen door Corry Brokken in 1960, versus het model van dat lied: 'Tu te laisses aller' gezongen door Charles Aznavour. In 'Mijn Ideaal' van Brokken is een vrouw aan het woord, die gedesillusioneerd naar haar man kijkt: eens was jij mijn ideaal, zegt zij: 'je was zo stoer en zo sportief/ je had me zo ontstuimig lief', nu ben je - vrij samengevat - saai, burgerlijk, lelijk, uitgezakt, belachelijk en een grote sof. Na een strofenlange litanie van woede tegen de echtgenoot en tegen dit ongeïnspireerde huwelijk komt er echter een razendsnelle draai aan het eind:

'En toch als ik je dan zo zie
zo stil en vol melancholie
voel ik opeens, één ogenblik
dat jij alleen bent, net als ik
dan is die hulpeloze man
die toch mijn zorg niet missen kan
mij nog het liefst van allemaal
mijn ideaal, mijn ideaal.'

huisvrouwen allerwegen worden meebeleefd. Ook al is er geen ontsnapping mogelijk, ook al moet de zaak op psychologisch hoogst onlogische wijze weerworden bijgelegd aan het slot, toch is de onvrede ondubbelzinnnig geuit, zo was mijn stelling. Hoewel we op het feminisme als politieke en maatschappelijke beweging moeten wachten om de deur van de kooi écht open te zetten bestonden er dus ook vóór die tijd al literaire en populaire teksten vol vrouwelijk ongenoegen. Dit heb ik allemaal uitgewerkt in Machtige melodieën. Populaire teksten uit de jaren vijftig en zestig als bron voor cultuurgeschiedenis. Dat betoog zal ik hier niet herhalen. Het lijkt me interessanter om eens te kijken naar het mannenlied dat het model vormde van 'Mijn ideaal': Charles Aznavours 'Tu te laisses aller' (Je laat je gaan). Hier is een man aan het woord die na vijf jaar huwelijk gedesillusioneerd naar zijn vrouw kijkt, die aan het verslonzen is. Zeker zaten mannen in de jaren vijftig en zestig evenzeer gevangen in claustrofobische huwelijken, ook al trokken zij binnen dat huwelijk structureel wel aan het langste eind.[3] Hoe ziet dat uitgewoonde huwelijk er voor een man uit? Welnu. Aznavours tekst is - net als 'Mijn Ideaal' - een monoloog, maar nu van man tot vrouw. Ik heb me moed ingedronken om het je te vertellen, zegt hij, ik ben jou en je rod-

delpraatjes meer dan zat, je lijf zegt me niets meer, je maakt me razend, je tiranniseert me, je hebt een rotkarakter.

soms zou ik je willen wurgen,
god wat ben je veranderd in vijf jaar tijd
je laat je gaan, je laat je gaan

In 'Mijn Ideaal' wordt het niet zo erg dat de vrouw haar man wenst te wurgen - een eerste treffend verschil. Wel is de mannelijke ontluistering in 'Mijn Ideaal' equivalent aan de vrouwelijke ontluistering in *'Tu te laisses aller': hij heeft een slecht figuur en* een dubbele onderkin gekregen, hij ruziet om een cent, is ijdel, kalend en vervuld van zelfbeklag, hij flirt met andere vrouwen en eist dat er flensjes voor hem worden gebakken; zij loopt met afgezakte kousen, een oude peignoir die half openhangt, krulspelden en ze lijkt op haar moeder, 'die niets heeft dat iemand aan liefde kan doen denken.' Met hetzelfde sarcasme wordt dit verval van de geliefde in beide liederen opgedist. Een belangrijke grief in 'Tu te laisses aller' is dat de vrouw teveel praat. Hij praat in 'Mijn Ideaal' alleen nog maar over het saaiste aller onderwerpen: tantième. Zij praat in het algemeen teveel:

Tegenover mijn vrienden - wat een ramp -
spreek je me tegen, zet je me op mijn nummer
met je venijn en je valsheid
kun jij zelfs bergen zover krijgen dat ze ruzie maken
[...]
Mevrouw praat, mevrouw causeert, mevrouw laat zich horen
mevrouw is bevrijd en ach ja, natuurlijk,
je laat je gaan, je laat je gaan

De praatziekte van vrouwen is een klassiek cliché en het zwijgen van vrouwen een even klassieke vrouwendeugd, die in patriarchale culturen onveranderlijk wordt aangeprezen. Hier wordt heel even onthuld waarom vrouwen hun mond moeten houden: deze man is bang te worden tegengesproken voor het oog van zijn vrienden. Hij heeft behoefte aan onvoorwaardelijke steun.
De vrouw die veel praat krijgt het sarcastisch verwijt te zijn 'bevrijd': de feminist fungeert bij Aznavour als het ultieme schrikbeeld, net als de schoonmoeder die al eerder als afschrikwekkend model ten tonele is gevoerd, in: 'je lijkt zo op je moeder, die niets heeft dat iemand aan liefde kan doen denken'.
De schoonmoeder en de feminist zijn beide zeer clichématige beelden van ongewenste vrouwelijkheid. De opmerking 'mevrouw is bevrijd' is ook bijna komiek anachronistisch, gezien de context van de jaren vijftig, waar een verstikkend huisvrouwenideaal - ook in Frankrijk - werkelijk haaks stond op elke vorm van feminisme.

Wanneer ik de twee liederen tot hier toe vergelijk vind ik de tekst van het Aznavourlied clichématiger, omdat het verhaal van mannen die genoeg hebben van hun vrouwen zoveel vaker is verteld dan het omgekeerde verhaal. Wat 'Mijn ideaal' anno 1960 relatief nieuw maakte is, dat opstandige geluiden tegen het huwelijk zo zelden uit vrouwenmond waren gehoord. Aznavour kan bijna niet anders dan in cliché's vervallen, omdat dergelijke geluiden zo vaak wél uit mannenmond zijn gehoord. De tirade tegen het huwelijk die bij Brokken met andere woorden geen kans heeft gekregen cliché te worden is bij Aznavour zo oud als de wereld.4
Dat verschil hangt geheel en al samen met het historische verschil in machtspositie tussen mannen en vrouwen - met een verschil in toegekend recht van spreken.
Aan het einde van Aznavours lied zit, net als bij Brokken, de plotselinge draai: en toch, ondanks alles, ben je mijn vrouw. Laten we het weer goedmaken. In 'Mijn ideaal' interpreteerde ik de omslag aan het eind ('dan is die hulpeloze man/ die toch mijn zorg niet missen kan/ mij nog het liefst van allemaal/ mijn ideaal') als wraakzuchtig in zijn visie op de man als een hulpeloos wezen, en tegelijk als masochistisch: 'ik ga nu leven om voor jou te zorgen' zegt de vrouw eigenlijk. Precies die mengeling van vrouwelijke zelfopoffering en haat tegen degene die dit offer afdwingt maakte veel klassieke huwelijken voor vrouwen in het verleden zo pathologisch onvrij. Fijne verzoening! Maar hoe ziet de verzoening nu vanuit mannelijk perspectief uit?

Je bent een bruut wezen, een tiranne,
je hebt geen hart, geen ziel,
En toch bedenk ik vaak
dat je mijn vrouw bent, ondanks alles,
Als je maar eens je best deed
kon alles weer in orde komen
Ga een beetje sporten om te vermageren,
Knap je op voor de spiegel
Hang, weet ik veel, eens een glimlach om je mond
Maak je hart op, kleed je lichaam aan,
Probeer je eens vriendelijk voor te doen
in plaats van te denken dat ik je verafschuw
en dat ik je ontvlucht als de pest
Word weer mijn kleine meisje
die me zoveel geluk heeft gegeven
hoe heerlijk zal dat zijn als jij
zoals vroeger, heel dicht tegen mij aan,
je weer laat gaan, je weer laat gaan.

Wat me aan deze verzoening opvalt is dat de man genoegen lijkt te nemen met maakwerk, met een nep-vrouwtje. In feite stelt hij haar voor te doen alsof: 'hang een glimlach om je mond'

(accroche un sourire à ta face) staat er. De glimlach komt dan niet van binnenuit, maar wordt als een los attribuut, als een ding om de mond gehangen. 'Maak je hart op', 'maquille ton coeur' in het Frans, waarin 'maquiller' behalve schminken, grimeren, ook vervalsen betekent. De metafoor van het make-up op het hart aanbrengen suggereert nep, schijn, evenals die opgehangen glimlach dat deed. 'Probeer je eens vriendelijk voor te doen' (essaie de te montrer gentille) betekent ook alweer dat het gaat om een toneelstukje, een vertoning. 'Word weer mijn kleine meisje': de gewenste vermagering door sport heeft de echtgenote al letterlijk wat kleiner gemaakt. Het 'kleine meisje' roept een tegenstelling op met de eerder langsgekomen liefde-afstotende schoonmoeder en de 'bevrijde' vrouw die zoveel praat. Onbegeerlijke volwassen vrouwen komen in het lied zo te staan tegenover begeerlijke meisjes. Bij vrouwelijke aantrekkelijkheid lijkt, in deze imaginaire wereld, kleinheid, onvolwassenheid te horen. Het Lolita-complex. Nu komt het sluitstuk van deze wensdroom: het aldus ontstane nepvrouwtje zal de man, zoals vroeger, verleiden. Zij zal dicht tegen hem aan komen staan ('tout contre mon coeur', letterlijk: 'geheel tegen mijn hart aan'). Ze zal zich weer als vanouds laten gaan. Daarbij krijgt 'tu te laisses aller' plotseling een nieuwe betekenis van 'je geeft je (seksueel) over'. Die betekenisverandering aan het slot van 'tu te laisses aller' maakt het lied zeer verrassend. Ik vind het lied ook interessant door wat het onthult over de geleefde en verbeelde sekseverhoudingen in de late jaren vijftig. 'Mijn ideaal' liet zien hoe de verzoening er in vrouwelijk perspectief uitziet: een mengeling van wraak en zelfopoffering. 'Tu te laisses aller' laat zien hoe de verzoening er in mannelijk perspectief uitziet: ik ben tevreden als je mijn vrouwtje weer speelt en mij weer verleidt. In beide verzoeningen ligt de conflictstof al bij voorbaat huizenhoog opgehoopt. Je houdt er als lezer je hart bij vast. Hoe kan een man zoveel onechtheid willen? Waarom willen heteroseksuele mannen geen volwassen liefdes- en gesprekspartners? Hoe kan een vrouw het uithouden onder die mannelijke wensdroom? Hoe lang kan dit wederzijds bedrog nog duren? Paradoxalerwijze ontsnapt 'Tu te laisses aller' door het slot aan het cliché. Het onthult - waarschijnlijk geheel onbewust - wat mannen aan het eind van de jaren vijftig van vrouwen verwachten. Een rol, waarvan mannen zelf de onechtheid voelden. Het lied toont de projectie van mannen op vrouwen als projectie. Tegelijk zegt die tekst met zoveel woorden: kijk naar dit maakwerk. Het constructiekarakter van vrouwelijkheid - en de mannelijke belangen die met deze constructie gebaat waren - wordt ons onbarmhartig getoond. De mannelijke afhankelijkheid van dit geconstrueerde beeld wordt haast griezelig duidelijk. Dat maakt deze tekst - net als 'Mijn ideaal' tot een verbazingwekkend getuigenis van historische sekseverhoudingen. ◇

1] Met dank aan Jacques Herraets die het idee voor dit artikel opperde en een werkvertaling maakte van 'Tu te laisses aller'.

[2] CD Mathilde Santing and the whole band. *Under a blue roof.* Columbia 1994 Sony Music Entertainment COL 477701 2, LC 0162. De tekst van 'Hey Joe' werd herschreven tot 'Hey Joan' door Rolf Hermsen, naar een idee van Anne Marie Borsboom, die de nieuwe versie gebruikte in haar film *All Quiet.*

[3] Als kostwinners leefden zij in een aanzienlijke grotere en gevarieerder wereld dan hun eindeloos het huis poetsende, kinderen voerende en kokende vrouwen. Mannelijk vreemdgaan was veel meer geaccepteerd dan vrouwelijk vreemdgaan. Huiselijk geweld en incest (bijna altijd van mannen tegen vrouwen) waren nog volledig onbespreekbare en doodgezwegen problemen.

[4] Zie voor een kort cultuurhistorisch overzicht van anti-huwelijksteksten uit het verleden: Maaike Meijer *In tekst gevat. Inleiding tot een kritiek van representatie* Amsterdam (Amsterdam University Press), 1996 p. 10-15 en 66-84.

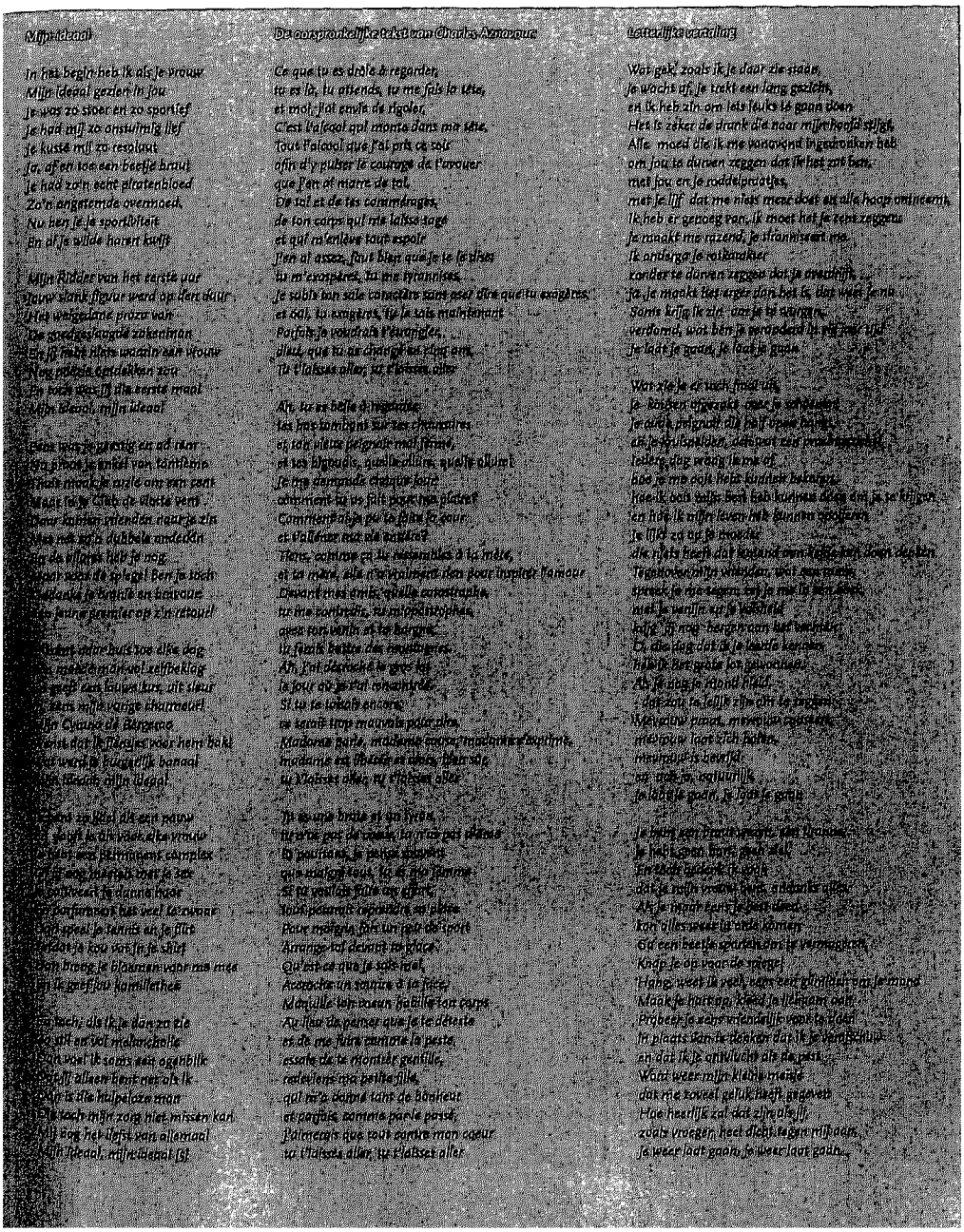
[5] Oorspr. titel Tu te laisses aller, Charles Aznavour. Ned. tekst J. Feldman (Jacques van Tol) c. 1960 Internationale Muziek Co. Tekst geciteerd uit Vic van de Reijt (red) *Toen wij van Rotterdam vertrokken*, 1992: 167-169

Na het uitspreken van de inaugurale rede omhelst Maaike Meijer *haar ideaal Corry Brokken foto Annemiek Mommers*

MAAIKE MEIJER

Maaike Meijer is hoogleraar-directeur van het Centrum voor Gender en Diversiteit van de Universiteit Maastricht. Op 22 januari 1999 hield zij haar oratie Machtige melodieën. Populaire teksten uit de jaren vijftig en zestig als bron voor cultuurgeschiedenis.
Het boekje is te bestellen (prijs f 10,-) door te bellen met het secretariaat van de Faculteit Algemene Wetenschappen, 043-3883389.

Mijn ideaal

In het begin heb ik als je vrouw
Mijn ideaal gezien in jou
Je was zo stoer en zo sportief
Je had mij zo onsulmig lief
Je kusté mij zo resolaat
Ja, af en toe een beetje braut
Je had zeer sterk piratenbloed
Zo'n angetemde overmoed.
Nu ben je je sportiviteit
En al je wilde haren kwijt

Mijn Ridder van het eerste uur
Jouw slanke figuur werd op den duur
Het weligsame prieze van
De goedgevoede zakenman
En ik mag alles ondernemen
Nog nooit een dokter zeer
En toch voel ik die eerste maal
Mijn ideaal, mijn ideaal

Toen was je gretig en ad voor
Nog geen je lintel van tantième
Maar nooit je uizie om een cent
Maar nu je Club de vlotte vent
Jouw kinder vrienden noemen zie
Niet ma pa a dubbele ondedin
En de villapk het je nog
Steeds ook de engel ben je toch
Volledig je trouw en toewoue
Die jouw gezinder op zijn retour!

Ik ben mijn huis toe dikwijls zeg
Ook niet meer zo zelfbeklag
Ik geef een lieven kus, uit sleur
Geen zelfs mijne charmeur!
Mijn Chauffeur Bongeng
Kijkt dat je Pardus voor hem bokt
Dat werd je kwartelijk banaal
Ach toch, mijn ideaal

Vandaag zo ijdel als een pauw
Zoekt je de vrien.ete vrouw
Want een permanent complex
Dat je nog mengs toet je sex
Verbreekt je danne tuze
Het parfumeert dat oud te ruiken
Ook goed je tennis en je flirt
Maar je kou niet in je slipt
Een bloog je bloemen voor ma mie
En je geeft jou kameliethee

Ach toch, als ik je dan zo zie
Zo uit en uit mahonchalle
Dan weet ik soms een oogenblik
Zelfs alleen niet nee ach ik
Ook is die hulpeloze man
Ja toch mijn zorg niet missen kan
Mij dag het liefst van allemaal
Mijn ideaal, mijn ideaal ist

Das korrespondelijke Lied von Charles Aznavour

Ce que tu es drôle à regarder,
tu es là, tu attends, tu me fais la tête,
et moi, j'ai envie de rigoler.
C'est l'alcool qui monte dans ma tête,
Tout l'alcool que j'ai pris ce soir
afin d'y puiser le courage de t'avouer
que j'en ai marre de toi,
De toi et de tes commérages,
de ton corps qui me laisse sage
et qui m'ennuie tout espoir.
J'en ai assez, tout bien que je te dises
tu m'exaspères, tu me tyrannises,
je sais bien sûr ces caractères sont nuls de dire que tu exagères
et oui, tu exagères, je le sais maintenant
Parfois je voudrais t'étrangler,
pleur que tu as changé en vingt ans,
Je t'laisse aller, je t'laisse aller

Ah, tu es belle à regarder,
tes bas sont signés sur tes chaussures
et tes bijoux, quelle allure, quelle allure!
Je me demande chaque fois
comment tu as fait pour me plaire?
Comment n'ai-je pu te faire le jour
et t'aimer aux dix saisons?
Hors, comme ce tu ressembles à ta mère,
et ta mère, elle n'a vraiment rien pour inspirer l'amour
Devant mes amis, quelle emmerdeuse,
tu me contredis, tu m'accuses parfois,
quel con j'étais et je te burgne,
tu fuzils toutes des remarques,
Ah, j'ai cherché à te gifler
le jour où je t'ai rencontrée,
Si tu te tuais en cars,
ce serait trop mauvais pour elles,
Madame Marie, madame Lecoq, madame Lapointe,
madame est jalouse et elles, elles aussi,
tu t'laisses aller, tu t'laisses aller

Tu es une brute et un tyran,
tu n'as pas de cœur, tu n'as pas d'âme
Tu pourrais, je pense pleurer
quand malgré tout, tu es ma femme
Si tu voulais faire un effort,
tout pourrait reprendre sa place,
Pour changer fais un peu de sport
Arrange-toi devient ce glace
Qu'est-ce que je sais moi,
Accroche un sourire à ta face,
Mais jette ton vieux habillé ton corps
Ah, fais un panier que je te désire
et de me faire caresser la peau,
essaie de te montrer gentille,
redeviens ma petite fille,
qui n'a jamais tant de bonheur
et pourtant, comme parle perd,
j'aimerais que tout contre mon cœur
tu t'laisses aller, tu t'laisses aller

Wörtliche Übertragung

Was gak, zoals ik je daar zie staan,
je wacht uit, je trekt een lang gezicht,
en ik heb zin om iets leuks te gaan doen
Het is zeker de drank die naar mijn hoofd stijgt,
Alle moed die ik me vanavond ingegoten heb
om jou te durven zeggen dat ik het zat ben,
met jou en je roddelpraatjes,
met je lijf dat me niets meer doet en alle hoop ontneemt,
Ik heb er genoeg van, ik moet het je eens zeggen
je maakt me razend, je stramineert me,
Ik ondergaan je rotbaaien
zonder te durven zeggen dat je vervelend,
ja je maakt het erger dan het is, dat weet je me,
Soms krijg ik zin om je te vergeten,
verdomd, wat ben je geroddeld in mijn rol, tijd
je laat je gaan, je laat je gaan

Wat zie je de tuch fries uit,
je kunnen opeens niet je schouders,
je ogen mijpaak dik je lippen hangen,
en je spuitebuien, dat port een prul gezicht,
telkens dag weeg ik me af
hoe je me ooit hebt kunnen betoren,
hoe ik ooit zulk een kuinnes dag en je te krijgen,
en hoe ik mijn leven ook draaien opstaren,
je lijkt er op je moeder
die niets heeft dat haland een kleine zon doen dagen.
Tegenover mijn vrienden, wel zeg maar,
correct je me soms, zo je me te kennen,
met je wenen en je kibbelij
hoe ik nog hangeroom het bevalt,
En die dag dat ik je kwalie kwamen
hebt je het beste je gouvernes!
Als je nog je mond hield
dat zou te lelijk zijn om te geloven,
Wanneer maal, mevrouw spreekt,
mompelt men zich beter,
mevrouw is overlijd,
ze mak je agiuurlijk
je hangt gaan, je laat je gaan

Je hebt een beste gezicht, een flonker,
je hebt geen hart, geen ziel,
En dikte je zeer is welk
dikwijls valse trotse hart, onder te gaan,
Als je mijne kant je best deed,
kon alles weer te zalig komen
Ga een beetje gezicht aan te vermageren,
Kalp je op voor de vingers
Hang weer je pak, neem een glimlach op je mond
Maak je haren, kleur je lidmaat zelf,
Probeer je eens vriendelijk voor te doen
In plaats van te denken dat ik je verdrink
en dat ik je onvluchte als de pest,
Want weer mijn kleine meisje
dat me soveel geluk heeft gegeven
Hoe hartlijk zal dat alles zijn,
zoals vroegen, heet dicht tegen mij aan,
je weer laat gaan, je weer laat gaan...